

HELSINGIN SEUDUN
JOURNALISTIEN JÄSENLEHTI

25. vuosikerta

Vastaava päätoimittaja

Marjaana Varmavuori
puh. 050 5454130
marjaana.varmavuori@gmail.com

Päätoimittaja

Kaija Plit
puh. 050 4394538
kaija.plit@hsj.fi

Graafikko

Outi Kainiemi

Muu julkaisuryhmä

Eveliina Kangasniemi
Riitta Lehtimäki
Salla Nazarenko
Ari Simberg
Lotta Sonninen
Emma Viitanen

Kannen kuva

Ari Heinonen

**Helsingin Seudun Journalistit
Puheenjohtaja**

Marjaana Varmavuori

HSJ:n toimisto

Lönnrotinkatu 25, 5. kerros
00180 Helsinki

Toiminnanjohtaja

Kaija Plit
Hallintopäällikkö
Jaana Virtanen

Ilmoitushankkija

Erkki Hirvonen
puh. +358 50 5506172
eki.hirvonen@kolumbus.fi

Painopaikka

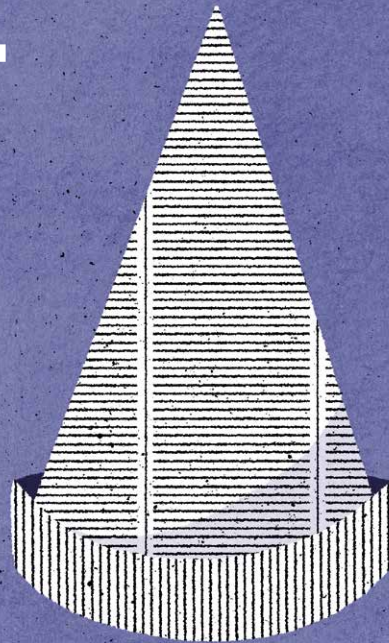
Grano

ISSN-L 1455-0032

HSJ TIEDOTTAA TILAISUUKSISTA
SÄHKÖPOSTILLA. VARMISTA,
ETTÄ MEILLÄ ON TOIMIVA
SÄHKÖPOSTIOSITTEESI.

OUTI KAINIEMI

4

Mikä skuuppi on vielä kaivelematta?

- 3** PÄÄKIRJOITUS
- 4** Hulluluuri soikoon
- 10** HELMIJUTTU Piinaavaa aamutuimaan
- 14** Tukea luovan työn tukijoille
- 16** Ei tullut lakimestä, tuli sarjakuvaneuvos
- 21** Ensimmäistä työtä hakiessa kannattaa aloittaa riittävän pienestä!
- 24** Lööpin suuri kesähoroskooppi
- 26** Jääkiekkomies lätkähistorian laineilla
- 28** HSJ-NEWS Yhdistyksestä koti kaikille
- 30** HSJ-NEWS HSJ uudistusten tiellä
- 31** TÄMÄN OIVALSIN! Vihertävä peukalo
- 32** SARJAKUVA Ilta-Fingeri

Nahanluontia

SYKSYLLÄ 2011 ärräpääät lentelivät. Edessä oli kuukauden verran työttömyyttä ja yhtäkkiä selvisi, etten olisikaan oikeutettu ansiosidonnaiseen työttömyysturvaan.

Olin liittynyt Journalistiliittoon muutamaa vuotta aiemmin saatuani kesken opintojen vuoden toimittajapestin, ja sillä tiellä olin.

Työpaikkani luottamusmies oli neuvonut, ettei minun opiskelijana kannata liittyä työttömyyskassaan. Niinpä olin ruksinut liittymislomakkeesta pelkän liiton jäsenyyden.

Kuukauden ajan säästöillää kitkuttaminen oli tehdä minusta liiton entisen jäsenen.

Suomen Journalistiliiton tuoreimmasta, vuoden 2017 jäsenkyselystä selviää, että ansiosidonnainen työttömyysturva on yhä tärkein syy liittoon kuulumiselle. Lähes puolella vastaajista se on kolmen tärkeimmän syyn joukossa.

Toimittajien järjestäytymisaste on perinteisesti ollut korkea ja on sitä edelleen. Media-alan myllerrys irtisanomisineen näkyy kuitenkin jäsentilastoissa. Liittoon kuuluminen ei ole niin itsestään selvää kuin se joskus on ollut.

On peiliin katsomisen paikka. Liiton on jatkettava sillä uudistamisen tiellä, jolle viime vuosina on lähdetty. Enää ei riitä, että ansiosidonnainen napsahtaa tilille

tarvittaessa. On tarjottava entistä monipuolisempia palveluita ja edunvalvontaa.

Mediataloissa tehdään parhaillaan ihmeitä. Niissä on jalostettu uudenlaisia kerronnan muotoja ja onnistuttu löytämään keinoja kääntää tuotokset rahavirroiksi. Tunnelin päässä on valoa.

Työnantajat osaavat bisneksen, mutta kehittämistyö ja laadukkaat sisällöt eivät ole mahdollisia ilman ammattitaitoisia ja työssään jaksavia työntekijöitä.

Mediabisnestä pyörittävät valtaosin suuret pörssi-yhtiöt. Ei ole mikään itsensänselvyys, että työssään saa tehdä laatua tai että tekijä saa työstään reilun korvauksen. Ammatillisen järjestäytymisen tarve ei ole hävinnyt mihinkään.

Sitä, miten hyvin Journalistiliitto ja me jäsenyhdistykset onnistumme luomaan nahkamme,

voi pitää jopa journalismin ja moniarvoisen tiedonvälityksen kohtalonkysymyksenä.

Uudistamisprosessissa tarvitaan teitä, jäsenet. Helsingin Seudun Journalistit ja minä sen tuoreena puheenjohtajana haluamme kuulla näkemyksiänne ja toiveitanne. Syksyllä järjestetään jäsenkysely. Sitä ennen voit halutessasi olla yhteydessä suoraan minuun. ●

**”Enää ei riitä,
että ansio-
sidonnainen
napsahtaa tilille
tarvittaessa.”**

Marjaana Varmavuori

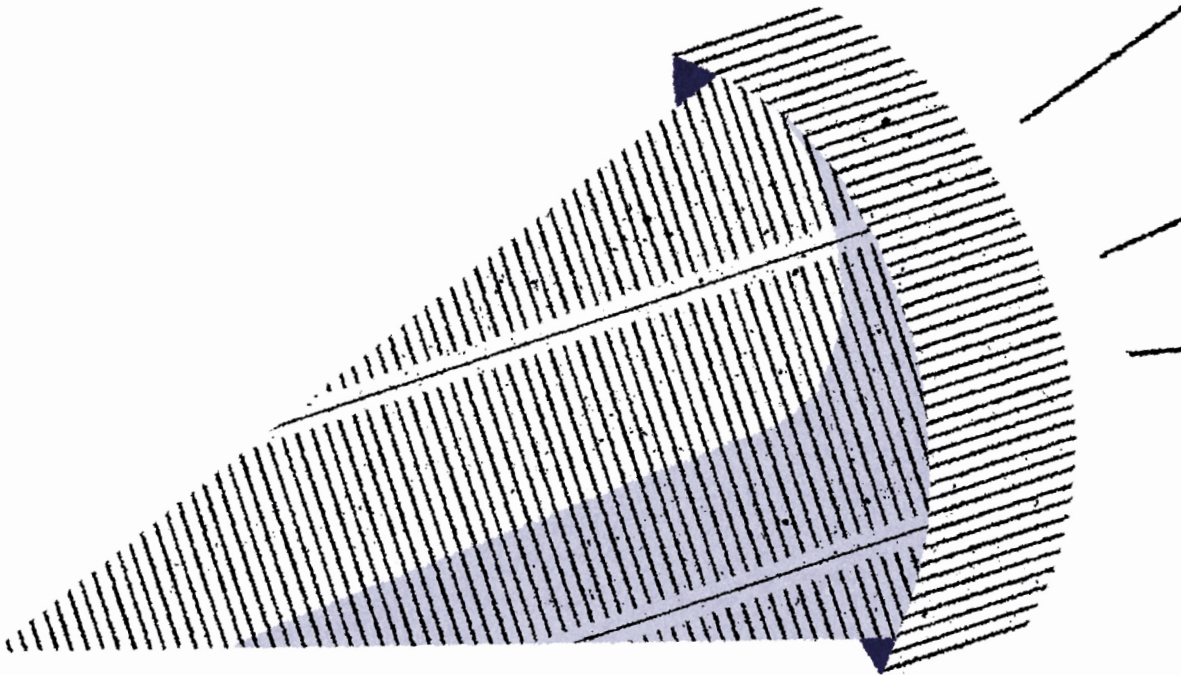
marjaana.varmavuori@gmail.com

Hulluluuri soikoon

Mikä skuuppi on vielä kaivelematta?
Kaksi takarivin mediakriitikkoa vinkkaa.

TEKSTI EVELIINA KANGASNIEMI

KUVITUS OUTI KAINIEMI

Martti Mykkänen ja Leif Wikgren ovat kaveruksia ja takarivin mediakriitikoita.

He kyseenalaistavat toistuvasti milloin mitään, mutta eivät ehkä koskaan tule kuulluiksi.

Lööppi kuunteli, ja heitti myös haasteen – ideoikaa suomalaismedioille juttu tai pari!

– Se on melkein osa päivärutiiniani. Juon kahvia vähän viiden jälkeen aamulla ja luen päivän lehtiä. Kun vastaan tulee type-ryyksiä, laitan palautetta.

Äänessä on Martti Mykkänen, eläköitynyt yrittäjä Helsingistä.

Vuosien mittaan Mykkänen on lähettänyt ”viisiosaisen trilogian verran” valitusposteja. Osa niistä on ollut massajakelua, osa henkilökohtaisia viestejä. Vastaanottajina ovat olleet *Helsingin Sanomien*, Yleisradion ja *Iltalehden* toimittajat sekä jotkut kansanedustajat ja ministerit.

Kommentoitavaa piisaa, sillä hänen mielestään suomalais-toimittajat ovat liian lepsuja, laiskoja, kiireisiä ja ammattitaidottomia. Moni tärkeä juttu jää kaivelematta ja kansa sivistämättä. Vallan vahtikoira -tavoite ei täyty ja yleinen mielipide ohjautuu vaarallisille urille. Mykkäsen mielestä se on ainakin vastuuntunnottomuutta, jopa valehtelua.

Suomalaisjournalismilla on silti vielä toivoa, hän lohduttaa. Esimerkiksi vaikka Mykkänen kritisoi *Helsingin Sanomia* – hän lukee sitä silti – sillä onhan lehti kuitenkin laadukas ja Suomen ykkösmedioita.

Tai näin ainakin oli. Paria päivää myöhemmin edellisen arvioiden lausumisesta, jotain tapahtui. Mykkänen viestitti:

– Haluan tiukentaa arviotani *Hesarista*. Tämän aamun uutisten perusteella se on hevonkakkapuoskarien tasoa, jonka jutut eivät ole vain typeriä, vaan suorastaan vahingoittavat tätä yhteiskuntaa. Jaa, öö, selvä.

KENTIES NÄITÄ valitusvirsiä ei juuri nyt jaksaisi kuunnella. Media-ala on kokenut kovia koko 2000-luvun ajan: kilpailu on kiristynyt ja työtahti kiivastunut.

Toisaalta myös koko vapaa-tiedonvälitystä ja sen luotettavuutta kohtaan on lähestulkoon hyökätty. Saksassa lehdistöä on kutsuttu **Adolf Hitlerin** innoittamana Lügenpresseksi, valehtelevaksi lehdistöksi. Yhdysvaltain presidentti **Donald Trump** puolestaan risti tunnetut mediabrändit, kuten *CNN Newsin* ja *New York Timesin*, valemedioiksi.

Suomessakin – ainakin netin vihasivustoilla, vale- ja vastamedioissa – rummutetaan ”valtamedia valehtelee”.

Onko siis reilua, että *Lööppi* kirjoittaa juuri nyt siitä, mitä yksi tai kaksi lukijaa taustalta huutelee? Ehkei.

Silti journalistin ohjeissa lukee näin:

”Journalisti on vastuussa ennen kaikkea lukijoilleen, kuulijoilleen ja katselijoilleen. Heillä on oikeus saada tietää, mitä yhteiskunnassa tapahtuu.”

MYKKÄNEN JA Wikgren väittävät, että yhteiskunnassa tapahtuu paljon sellaista tärkeää, mihin journalismi ei reagoi. Siispä annetaan heidän puhua.

– Jutut ovat sälää ja sirpaletta, eikä isoihin asioihin tartuta. ▶

Itsekriittisyys ja pyrkimys objektiivisuuteen ovat pitkälti unohtuneet ja toimittajien yleinen ammattitaito on heikkoa, Mykkänen väittää.

Mykkänen tarkoittaa tätä:

– Nyt asioissa ei ole tolkkua. Ot-sikoidaan näkyvästi, ikään kuin kansalaisten ärsyttämiseksi, hallituksen parinkymmenen miljoonan leikkauksista ja samaan aikaan rahaa saa syöksyä aivan rauhassa miljarditolkulla kankkulankaivoon.

Kankkulankaivolla hän tarkoittaa esimerkiksi turhaa byrokrati-aa, turhaa maahanmuuttoa, turhaa työttömyyttä, turhia sosiaalime-noja, turhia maataloustukia ja tur-hia yritystukia. Näihin kaikkiin kuuluu vuosittain miljardeja euroja, ja osa siitä – Mykkäsen mukaan – olisi helposti säästettävissä.

Mykkänen on siis vahvasti sitä mieltä, että säästöjä Suomi tarvit-sisi, mutta juuri nyt yleinen mie-lipide ei ole sen kannalla. Tästä Mykkänen syyttää mediaa.

– Kun media ei ole tarpeek-si kriittinen ja kyseenalaista sitä, mihin veroeurot kuluvat, kansa-laisetkaan eivät ymmärrä vaatia muutoksia. Niinpä he vaativat ko-ko ajan menojen lisäyksiä, vaikka se nyt ainakin on väärä suunta, hän sanoo.

MYKKÄSEN MIELESTÄ suomalais-mediat vaikenavat liikaa niistä asioista, jotka koetaan liian vai-keiksi. Se on ymmärrettävää, mut-ta väärin, hän muotoilee.

Etenkin kaksi aihetta ovat

kuulemma hankalia: työttömyys ja maahanmuutto.

– Osa Suomen työttömistä on työnkattelijoina. Eivät kaikki, mutta osa, ja yhteiskunta maksaa heidän kulunsa pahimmillaan ko-ko elämän ajalta. Se ei ole halpaa, eikä kenellekään hyväksi, ja siksi ihmisiä pitäisi kannustaa elättä-mään itsensä.

Median rooli astuu kuvaan tässä:

– Kuitenkin uutisoidaan pikem-minkin niin, että on ihan ok olla työtön. Näin kasvatetaan vastuun-tunnottomia ihmisiä ja se on ka-malaa, Mykkänen toteaa.

Entäs maahanmuutto? Mykkä-nen analysoi:

– Aiheesta pitäisi saada käyntiin sensuroimaton keskustelu, mutta tietenkin ilman rasismia. Ylipää-tään rasismi ja maahanmuutto-politiikan kritisointi ovat täysin eri asioita, hän toteaa.

Mykkänen itse ei ole omien sa-nojensa mukaan rasisti – ei sinne päinkään – hän asuukin maahan-muuttajan kanssa. Sen sijaan hän kritisoi EU:n ja Suomen harjoit-tamaa maahanmuuttopolitiikkaa sekä sitä, kuinka niitä käsitellään suomalaismedioissa.

– Onko sotien ja köyhyden pois-taminen hoidettavissa massiivisil-la väestönsiirroilla? Ei ole. Paitsi ehkä suomalaismedian mielestä, joka suhtautuu maapallon siirto-laisongelmaan liian usein täysin naiivisti.

LEIF WIKGREN ON Mykkäsen tut-tava, toinen Lööpin jututtama ta-kaarivin mediakriitikko ja suoma-laisen maahantuontiyrityksen myyntipäällikkö. Hän asuu vai-monsa kanssa osan vuodesta Rans-kan Pyrenneillä, osan Suomessa.

Pariskunta seuraa tiiviisti *Helsin-gin Sanomien*, *Kauppalehden*, *Tek-niikka & Talouden*, *Iltä-Sanomien* ja *Iltalehden* uutisointia. Lisäksi he lu-kevat päivittäin ranskalaisia paikal-lislehtiä, sellaisia kuin *La Dépêche*

”Aiheesta pitäisi saada käyntiin sensuroimaton keskustelu, mutta tietenkin ilman rasismia.”

ja *Le Figaro*, sekä seuraavat televisiosta paikallisia televisio uutisia sekä amerikkalaista uutiskanava CNN:ää ja brittiläistä BBC:tä.

Wigrenin mediakriittisyys nousee arjesta: siitä erosta, mikä hänen mukaansa ranskalaismedioiden ja suomalaismedioiden välillä on EU-alueen ongelmien käsittelyssä.

– Uutisoiti Suomessa siitä, mitä esimerkiksi Ranskassa tapahtuu, on minimaalista ja hyvin pintapuolista, valikoivaa. Kuitenkin ne ovat merkittäviä asioita koko EU:n ja Euroopan kannalta, Wigren sanoo.

Wigren on sitä mieltä, että Ranskan tilannetta joissakin osissa maata voisi nimittää lähes sotatilaksi. Ranska on palkannut kymmeniätuhansia lisäpoliiseja turvaamaan rauhaa, mutta sekään ei näytä Wigrenistä riittävän. Hän sanoo, että mellakoinnista on tullut lähes arkipäivää ja rikollisuus rehottaa. Samaan aikaan maa on hänen käsityksensä mukaan lähellä taloudellista katastrofia.

Wigren on asunut ja matkustellut Ranskassa jo viidentoista vuoden ajan. Hän väittää nähneensä, kuinka tuona aikana muutamat kaupungit ovat ”kulttuurillisesti hajonneet”. Tämä on tapahtunut kuulemma pitkälti hallitsemattoman maahanmuuton seurauksena.

– Tällä (Ranskassa) nähdään aivan selvästi, että kotouttaminen on täysin epäonnistunut. On esimerkiksi radikaaleja muslimeja, jotka vielä kolmannessakin polvessa kertovat vihaavansa länsimaita ja läntistä kulttuuria. Vaikuttaa siltä, että tällainen ajattelu on nousussa entisestään, Wigren sanoo.

Wigren on raportoinut Ranskan tilanteesta lähinnä ministeriöihin, ei niinkään medioille. Vastaukset eivät ole vakuuttaneet.

– Kirjoitin muun muassa sisäasianministerille ja sain patenttivistä vastauksen hänen assistenttiltaan, ▶

Kaksi kertaa kolme vinkkiä

– Lööpin jututtamat mediakriitikot vinkkaavat

Journalisti, tutki tätä!

- Haluaako Ranskan presidentti **Emmanuel Macron** maksattaa Ranskan maahanmuuttajapolitiikasta aiheutuneet valtavat kulut muilla EU-mailla? Lobbausaiheen tiimoilta on käynnissä.
- Kuka maksaa terrori-iskujen kulut? Huhun mukaan vakuutusyhtiöt nostavat maksujaan terrorismin vuoksi.
- Vanha, mutta tärkeä: ovatko EU:n maataloustuet enää valvottavissa? Valuuko rahaa hukkaan ja kuinka paljon?

Journalisti, mieti tätä!

- Miksi Hesarin on oltava niin paksu? Asiaa voisi olla vähemmän, mutta syvällisemmin toimitettuna.
- Numerot mukaan! Eduskunnan käsittelemät asiat ovat numeerisia, ja se saisi näkyä myös jutuissa.
- Vaalilupaukset syyniin. Jokaisen valitun kansanedustajan vaalilupaukset Excelliin ja jatkuvaan seurantaan. Nyt poliitikot pääsevät turhan helpolla. ●

”Kuten arvata saattaa, osa julkinumeroon soitetuista puheluista meni yli hilseen.”

en ministeriltä! Ministeriöt eivät näytä suhtautuvan näihin asioihin kyllin vakavasti. Ja nimenomaan siksi se olisi median tehtävä.

VOIHAN HULLULUURI soikoon. Tästä keskustelusta tulee mieleen muutamien vuosien takaiset keskustelut erään kaupunkilehtitoimituksen keskuspöydässä. Siellä kun oli toimituksen yhteiskäytössä ollut puhelin, johon ohjautuivat ne puhelut, jotka soitettiin toimituksen julkisessa jaossa olleeseen yhteisnumeroon.

Kuten arvata saattaa, osa julkinumeroon soitetuista puheluista meni yli hilseen. Siitä siis leikkisä nimitys hulluluuri.

Tämän jutun aihepiiri on vähän samaa sarjaa: tärkeää, mutta myös latautunutta ja korkealentoista.

Mutta menköön. Kaikkein korkeimmalla liidellään ehkä nyt: Mykkänen ja Wikgren ovat päättelleet, että koska heidän mainitsemistaan asioista ei uutisoida siinä mittakaavassa, mistä heidän mielestään pitäisi, Suomessa valitsee sensuuri ja media on poliittikkojen talutusnuorassa.

Pitääkö väite paikkansa, Poliitiikan toimittajat ry:n puheenjohtaja ja Ylen toimittaja, Brysselin kirjeenvaihtajanakin ollut, **Maria Stenroos?**

– Ei se kyllä pidä. Meillä on paljon erilaisia toimijoita ja julkaisuja, erillisiä puoluelehtiäkin, joten jo siksi kokonaisuus on moniääninen ja puolueeton, Stenroos toteaa.

JUTTUUN HAASTATELLUT, mediaan kriittisesti suhtautuvat lukijat uskovat, että kaikki toimittajat kuuluvat omaan punaviherkupaansa ja sensuroivat siksi juttujaan tiettyyn muottiin sopiviksi. Stenroosin mukaan tämä on lähinnä ”helposti heitettävä läppä”.

– Luulen, että veikkaus puoluekannoista on kaukana todellisuudesta ainakin vanhempien toimittajien keskuudessa. Toki nuoret tekijät ja alan opiskelijat voivat kannattaa laajastikin vihreitä, mutta niinhän se menee muussakin väestössä.

Yksi vaara valtiovallan ja toimittajien suhteessa kuitenkin on, Stenroos analysoi. Institutionaalistuminen.

– Kun alkaa ymmärtämään valtajärjestelmän toimintaa yhä paremmin, voi tavallaan sulautua liiaksi osaksi järjestelmää. Tätä pitää varoa, koska silloin asioiden kyseenalaistaminen vähenee. Samoin oma lähdeverkosto on pidettävä monipuolisena ja ajan tasalla.

Toinen vaara on mediakentän kiristytvä kilpailu, vuosia jatkunut säästökuuri ja aina vain paheneva kiire.

– Isot uutiset eli asiat, jotka eivät helposti paljastu, vaativat usein paljon työtä, asioiden kaivelua ja siksi myös aikaa. Kun median tahti vain kiihtyy, työläät prosessit ehkä harvemmin pääsevät etenemään ja sitä kautta sellaiset asiat paljastumaan, Stenroos toteaa.

YKSI PÖYHIMISEN paikka voisi olla Wikgreninkin peräänkuuluttama radikaali islam. Aihe on vaikea, mutta tärkeä. Pitäisikö suomalaismediankin siis käsitellä enemmän vaikkapa radikaalia islamia?

Jos asiantuntijoita haluaa uskoa, on ainakin yksi asiantuntija, joka vastaa ”pitäisi”.

– Suomalaismedioissa ei käsitellä sataprosenttisen rehellisesti esimerkiksi islamia, toteaa **Alan**

Salehzadeh, entinen kiintiöpakolainen Iranista, nykyinen uussuomalainen ja geopolitiisiin konflikteihin erikoistunut tutkija.

Hänen mukaansa on kummallista, että kristinuskoa ja Raamatua saa kritisoida, mutta islamia kohtaan ei esitetä edes asiallista kritiikkiä. Kuitenkin Lähi-Idässä kritisoidaan sekä länttä, että islamin eri suuntauksia kovinkin sanankääntein.

Ehkä Suomessa toisaalta pelättään liikaa ja toisaalta liian vähän, Salehzadeh pohtii.

– Varmaan vaikka Ylessä ajatellaan, että jos tästä tai tästä puhutaan, kohta joku tulee ja räjäyttää koko Ylen. Mutta sitten taas sitä ei ajatella, mitä tapahtuu, jos radikaalin islamin uhkaan ei suhtauduta vakavasti – silloin radikalisoituneet ryhmät voivat päästä vahvistumaan niin, ettei niitä enää pysäytetäkään.

Eikä Salehzadeh tarkoita tällä sitä, että muslimit valloittaisivat koko Suomen, vaan sitä, että radikalisoituminen kasvaisi koko Euroopan mittakaavassa merkittävästi.

SALEHZADEHIN mukaan maahanmuuttokeskustelua ylipäättään hallitsevat nyt liikaa ääripäät. Joko puolustetaan surutta kaikkia ja kaikkea maahanmuuttoa, tai toisaalta vastustetaan kaikkia ja kaikkea maahanmuutossa. Järkevä keskustelukulttuuri, joka ehkäisisi myös radikaalin islamin nousua, löytyisi tästä välistä.

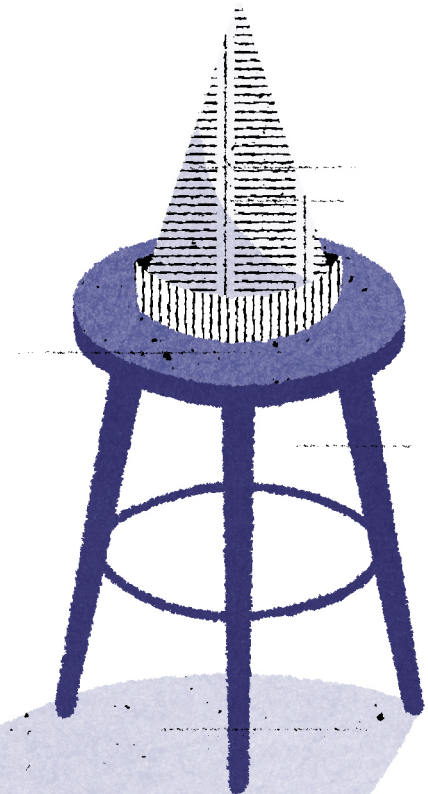
Tällaisen avoimen dialogin kannalla on myös **Pentti Raittila**, Tampereen yliopistosta eläköitynyt journalismin tutkija. Hänen mukaansa vaarallisinta on puhumattomuus – siitä kun voi seurata yhteiskunnan yhä syvempi jakaantuminen.

– Perinteisesti suomalainen yhteiskunta on ollut aika samanarvoinen – on käyty samoja kouluja, käytetty samoja palveluita ja

luettu samoja lehtiä. Nyt kaikissa näissä on alkanut eriytyminen. Jos journalistinen media leimaantuu jonkinlaiseksi eliitin mediaksi, se ei ole kenenkään etu. Ei yleisön, eikä median.

Ehkä sekin on siis syytä käsitellä – avoimen dialogin hengessä – mikä huhtikuuisessa *Hesarissa* oli niin kimpaannuttavaa, että se sai Mykkäsen arvion lehden tasosta kiristymään entisestään. Kuulemma **Li Andersson**. Se, että häntä oli siteerattu työläinsäädäntöasioista kertovassa jutussa, vaikka Andersson ei ole ollut ”kuuna päivänä oikeissa tulosvastuullisissa töissä”.

Huh huh, hulluluuri soikoon. ●

Piinaavaa aamutuimaan

Kysymys kuului, ”mistä hemmetistä näitä juttuja oikein vedetään”. Yritän vastata kykyni mukaan.

TEKSTI TUOMAS MANNINEN

Meillä on siis outo rusakko, joka tuijottaa piinaavasti.

Piinaava on hyvä sana. Koskettava ja järkyttävä ovat kärsineet inflaation. Ne herättävät otsikoissa enää torjuntaa ja myötähäpeää. Piinaava toimii aina, ainakin toistaiseksi. Mikään ei ole ikuista.

Piinaava tuijotus, piinaavasti tuijottava rusakko. Piinaavasti tuijottavan rusakon tapaus. Ja kun piinaavasti tuijottavan rusakon tapaukseen lisätään vielä kahdeksan outoa yksityiskohtaa, olemme saapuneet nuotiolle, jonka ympärillä kerrotaan tarinoita. Se on ikivanha tapa. Tuluk-sien sijasta tarinanuotio syttyy klikkaamalla.

Outo toimii aina. Kooltaan vaatimaton ja vokaalisesti kaunis adjektiivi outo ei ärsytä lukijan mieltä edes säännöllisin yliannoksina. Ja kyllähän sitä aika paljon näkee erilaisten tapahtumien ja asiantilojen lisukkeena syötettävän. Mutta oudolle on valmis antamaan anteeksi.

Tätä Helmi-juttua varten jouduin lukemaan rusakko-jutun uudelleen. Ei pitäisi lukea vanhoja juttujaan. Eri juttu on, että kannattaa lukea oma juttu uutena, heti kun se on ilmestynyt. Joidenkin kollegojen mielestä se on noloa, jopa narsistista. Höpö höpö ja huomenna lisää, sanoisi vanha hoitotätini. Ei omaa jo julkaistua juttua lueta

siksi, että se olisi niin hyvä, vaan koska silloin löytyvät helposti ne viimeiset ongelmat, joista voi ottaa oppia vastaisuuden varalle.

Oma alalukunsa ovat kollegat, jotka eivät ikänä lue juttujaan, eivät ennen eivätkä jälkeen julkaisua, koska heille maksetaan vain kirjoittamisesta. Niinpä, ja se, mitä alun perin yritin sanoa oli, että omaa juttua ei kannata lukea vuosien päästä. Harva juttu kestää sen. Tässäkin jutussa töröttää metallia rakennustelineistä.

OLEMME RUSAKON tarinan äärellä. Tarkemmin sanoen rusakkotarinan. Kaiken, mitä julkaistaan, olisi hyvä sisältää tarina. Esimerkiksi netin uutisvuorossa poliiseilta ja palokunnilta kuullut selostukset sisältävät aina tarinan. Se pitää vain löytää sieltä. Hoksata.

Joskus tarinan joutuu keksimään itse, koska sitä ei voi löytää. Niin oli laita rusakon kanssa. Rusakko on mykkä luontokappale. Ei rusakkoa voi haastatella. Jos rusakolla oli oma tarina, se kätki sen, ja jotenkin salaperäiseltä se kuvassa näyttääkin. Kaikki salaperäinen on aluksi outoa, vaikka outous sitten karsiutuisikin lukijamatkalla.

”Piinaavasti tuijottavan rusakon tapaus – 8 outoa yksityiskohtaa” julkaistiin *Ilta-Sanomien* verkossa 11. huhtikuuta vuonna 2015. Se ei ollut

Tällä kertaa Helmi-jutun kirjoittaja on *Ilta-Sanomien* kotimaan uutistoimittaja eli reporteri **Tuomas Manninen**. Hän on työskennellyt lehdessä samassa tehtävässä vuodesta 1987, mutta vaihtanut istumapaikkaa jo kolme kertaa. Hän on myös o.t.o. urheilukolumnisti.

lukijakunnan tajuntaa köyriä klikkihitti, mutta kiinnosti tietyn ajan ja tuntuu jääneen monen mieltä vaivaamaan. Piinaavalle tuijotukselle altistuttiin salakavalasti.

TYÖPROSESSI ALKOI toimitukseen saapuneesta lukijan ottamasta kuvasta eli lukijan kuvasta. Niitä tulee paljon, ja usein niistä on iloa tai hyötyä. Tämän kuvan lähetti jyväskyläiläinen **Maarit Siitonen**, joka on lukijakuvien ahkera avustaja ja innokas luontoihminen.

Kuva ei kilpailisi vuoden luontokuvan tittelistä, mutta se saapui otolliseen aikaan. Lehtityössä ajoituksen merkitystä ei voi ikinä yliarvioida. Usein kaikki on kiinni ajoituksesta. Kaikki on suhteellista ja mikään ei perustu valmiiseen toimituskaavioon tai, ainakaan ihmisjärjelle ymmärrettävään, mittakaavaan.

Viikonloppu oli alkanut. Uutistoimituksessa elettiin lauantain aamuvuoron varhaisia hetkiä. Tunnelma on silloin hiukan harras. Ei aina, mutta usein. Se on vähän kuin selittämättömyyden pyhyyttä väreilevä sunnuntai monissa **Juhani Ahon Lastuissa**. Ahon aikaan lauantai oli vielä työpäivä.

Viikonloppu on hiirenkorvalla, seuraavana päivänä ei ilmesty paperilehteä: ollaan tässä ja nyt. Netin uutiskone ottaa hitaasti kierroksia yön säästölietkin jälkeen. Toimituksessa on hetki aikaa ajatella ison sijasta pienesti, hurjuuksien sijasta söpösti. Silloin ajatus on vapaa kuin hiirihaukka, kuten **Veikko Huovinen** kuvaili *Havukka-ahon ajattelijassa*. Näitä raukeasti kaartelevan hiirihaukan hetkiä siunaantuu aina silloin tällöin myös uutistoimittajalle, vaikka kyllä ne ajatukset siitä aika pian muuttuvat ampuhaukoiksi ja nuolihaukoiksi. Mutta: Carpe diem, tartu hetkeen!

TUOLLOIN, huhtikuun alkupuolella kolme vuotta sitten, elettiin Pohjolan vuodenkierrossa tuota herkkää aikaa, kun luonnossa on talven jäljiltä vain murrettuja värejä: ruovikossa jäiden runtelemaa keltaa, rusakon turkissa rusehtavaa. Se on komeaa aikaa, kun unohdetaan koiranpaska.

Piinaavasti tuijottavan rusakon tapaus on esimerkki ryhmätyön voimasta. Periaatteessa inhoan ryhmätyötä, mutta lehdenteko on sitä väkisinkin. Tai pikemminkin vaihetyötä. Jos unohdetaan toimituskokousten ryhmävoimyrskyt, uutistyö on liukuhihna, jossa jokaiselle työvaiheelle on tekijänsä. Mutta hullu on toimittaja, joka ei kuuntele muita.

MAARIT SIITONEN

”Avokonttorillinen luovuutta on valtava voimavara.”

Vaikka kammoan ryhmätyötä, otan onkeeni kaikki hyvät ideat. Saatan salakalastaakin. Avokonttorissa se on helppoa. Siellä voi helposti laukoa neronleimauksia niin, että ääni kantautuu toimituksen perälle asti. Se on akustinen rikkaus ja luova elementti. Jos ei kestä mölyä, voi käyttää kuulosuojaimia. Avokonttorillinen luovuutta on valtava voimavara.

Tosin tiedän tapauksia, joissa teossa olleen jutun ympärille syntyneestä karnevaalitunnelmasta ei löydy säietäkään valmiissa jutussa. On olemassa toimittajatyyppejä, jonka mielestä mitään arjen ruisleivästä poikkeavaa ei pidä jakaa lukijoiden kanssa. Kannatan brittiläistä koulukuntaa, jonka mielestä on rikollista varastaa aikaa pitkästyttämällä ihmisiä.

En tietenkään tarkoita, että kaikkien kokkapeuhien pitää purjehtia juttuun, sillä tyypillistä kaikessa työmaahuumorissa on sen matala taso. Tämän olen kuullut myös ystäväiltäni palomieheltä.

JOS PALATAAN rusakkoon, niin ensimmäisenä piinaavuuden taisi aistia deskissä aamun uutistoimintaa johtanut **Simo Holopainen**. Ja mitä pitempään katsoimme kuvaa, sen oudommalta se alkoi tuntua. Piinaavuus alkoi jalostua oudoksi piinaavuudeksi.

Kuva olikin enemmän kuva-arvoitus kuin uutiskuva siitä, että rusakko on nyt tässä ja nyt. Siis kuvanottohetkellä, ei enää. Vaikka perusuutinen oli vanha, outous oli yhä läsnä. Niinpä se oli uutinen. Ja piinaavuus, koska sekin vaikuttii yhä tunnetasolla.

Aloin ynnätä outouksia ja pääsin kahdeksaan. Se on aika paljon, jos kuva lähtökohtaisesti esittää kevätaamua Jyväskylän Tuomiojärvellä. Missä on toinen korva? Oliko toista korvaa? Lähtikö korvasta antenni vai risu? Miksi rusakko ei huomaa sorsaa? Miten sorsa voi uida, kun järvi on jäässä? Onko sorsalla pelkkä pää? Entä Tuomiojärvi? Miksi kahdeksasta saaresta vain seitsemälle löytyi nimi?

Ja niin edelleen. Yksi tyhmä ehti kysyä

enemmän kuin kymmenen viisasta vastata. Näin jälkikäteen ajatellen kahdeksan outoutta oli liikaa. Muutama oli aika pinnisteltä. Artikkelissa oli myös interaktiivinen osuus. Kysyimme lukijoilta, jäikö joku heitä vaivaava outous vielä mainitsematta.

NYT, KOLME VUOTTA myöhemmin luettuna, rusakon tapaus ei ole häävi kyhäelmä. Pikeminkin pöljä. Se oli hetken lapsi, kukki yhden aamupäivän kerkeän kestäjän ja lakastui pois uutispäivän kaareuduttua iltaan. Se syntyi aika nopeasti, sillä maailmalla tapahtui jo paljon muutakin, mikä alkoi vaatia netin uutistoimittajalta herkeämätöntä puhelintyöskentelyä.

Parhaiten aikaa on kestänyt Simo Holopaisen ideoima kuvitus: rusakon katseen lähentäminen ja lähentäminen ja vieläkin lähentäminen. Jos tuijotus ei alun perin piinannut, viimeistään piinapanakin räjäytti neljäs lähikuva rusakon ruskeista mulkosilmistä ja pullistuvista pupilleista. Alkoi olla vaikea sanoa, oliko kuvassa rusakko, kameli, kyyttö vai linssilude.

Tämä oli pitkä selostus yhdestä lyhyestä jutusta. Tiivistäen voi todeta, että *IS* julkaisi lukijakuvan rusakosta. Eläinkuvat ovat suosittuja. Usein ne sisältävät tarinan. Esimerkiksi: Olen pörröinen ja söpö. Olen vitsikkäässä asennossa. Olen hirvi, mutta valkoinen. Olen suurpeto, mutta olen tullut pihalle. Olen harvinainen. Olen ihmisjalka, jota hauki puri.

Rusakon tarina sai jatkoa muutama viikko myöhemmin, kun lukija Maarit Siitonen lähetti kuvan pakoon pomppivan rusakon takapuolesta. Se ei enää ollut samanlainen menestys. Kuvateksti tiivistäen asian: ”*Tällä kertaa filmille talentui rusakon peräpää*”.

Kaikella on alku ja loppu. Amen. ●

Lue koko juttu
Rusakon tapaus.

Tukea luovan työn tukijoille

Kustannustoimittaja on usein pelkän vaistonsa varassa tehdessään yhteistyötä kirjailijan kanssa. Hyvät vuorovaikutustaidot ovat tarpeen. Otavassa avuksi tuli työnohjauksellinen valmennus.

TEKSTI PÄIVI SYRJÄNEN

Kuten muukin luova työ, myös kirjan kirjoittaminen saattaa ajoittain käydä tuskaiseksi. Luovuuden tielle kasautuu esteitä, vaikka tekstiä pitäisi syntyä. Mieli matelee alamaissa tai epävarmuus kaihertaa.

Kustannustoimittajan tehtävä taas on kulkea kirjailijan rinnalla koko kirjoitusprosessin ajan, myös vaikeina hetkinä. Työhön ei kuitenkaan ole räätälöityä pohja-

koulutusta, jossa yhdistyisivät tekstin työstämisessä ja erilaisten ihmisten kohtaamisessa tarvittavat taidot. Työn sisältö voi myös painottua eri tavoin oppi-, tieto- tai kaunokirjojen toimittajilla.

Lääkkeeksi ongelmaan on Otavassa aloitettu psykologi **Merita Petäjän** johdolla työnohjauksellisen valmennuksen pienryhmiä. Muutaman kerran kokoontuvia ryhmiä on ollut useita. Niiden

Psykologi Merita Petäjä

toimii työnohjaajana ja valmentajana sekä yksilöille että ryhmille. Hän on *Business*-teatterin perustajajäsen ja ohjaaja, joka käyttää mielellään teatterin keinoja ryhmien ja organisaatioiden kehittämiseen. Media-alan valmennuksia hän on tehnyt noin 15 vuotta.

keskeistä antia on ollut vuorovaikutustaitojen vahvistaminen. Työnantaja määrittelee valmennuksen tavoitteet, mutta tapaamisten teemat nousevat ryhmästä. Ryhmäläisten antama hyvä palaute on rohkaisut työnantajaa jatkamaan kokeilua.

Kaikilla ilmaisuun liittyvillä aloilla on Petäjän mielestä paljon yhteistä. Esimerkiksi elokuvan tuotantotiimin ja oppimateriaalia tuottavan työryhmän vetäjä tarvitsee kumpikin taitoa ymmärtää ryhmädynamiikkaa ja kykyä ylläpitää ryhmän energiaa eri projektiansa aikana.

Myös omassa työssään Petäjä on huomannut, miten haastavaa ryhmien vetäminen on: mitä tahansa voi tapahtua. Hänelle on kertynyt mittava työkalupakki, josta hän ammentaa muun muassa harjoitusmetodeja.

Otavan valmennusryhmissä harjaannutaan kuuntelemaan keskeyttämättä. Kun joku tuo käsitteeseen omassa työssään vaivaamaan jääneen tapauksen, hänelle ei jaeta neuvoja tai lohdutusta, vaan etsitään toimivia työkaluja ensisijaisesti harjoitusten avulla.

Ideana on herättää ihmisten oma tietoisuus, kyky jäsentää ilmiöitä ja löytää ratkaisun avaimia. Ryhmävalmennuksen isona etuna on vertaistuki.

– On mahtavaa, jos mukana on konkareita ja tulokkaita. Uudet oppivat oman työn jäsentämistä konkareilta, mutta konkaritkin oppivat uusien kysymyksistä: oma hiljainen tieto tulee näkyväksi. Emme aina tiedä, kuinka paljon jo osaammekaan! Petäjä sanoo.

Ryhmässä voi saada kaikupohjaa omille kokemuksille ja huomata samojen kysymysten askarruttavan muitakin. Voi olla taianomaisen vapauttavaa, kun ryhmäläiset oivaltavat myös muiden kamppaillevan tutun riittämättömyyden tunteen kanssa.

AJATUS EI TEPSI TUNTEESEN

Valmennuksessa opitut yksinkertaiset mallit voivat antaa työkaluja mutkikkaidenkin tilanteiden hahmottamiseen ja hallintaan. Harva esimerkiksi osaa luonnostaan tunnistaa keskustelusta ajattelun, tunteen ja toiminnan tason.

Kun kustannustoimittaja puhuu kirjailijan kanssa käsikirjoituksen yksityiskohdista, lähtökohtana on ajatusten taso. Mutta jos kirjailija kertoo jonkin tunnetason mylerryksen häiritsevän luovaa työtään, siihen ei auta ajatukseen perustuva kommentti: ”Eihän tässä ole mitään hätää.” On uskallettava pysähtyä ottamaan tunnetila vastaan ja myötäelämään siinä ennen kuin keskustelu voi palata asiakysymyksiin.

Toiminnan taso taas voi tarkoittaa

taa käytännön ratkaisuehdotusta, jos teksti on jumissa: ”Entä jos kirjoittaisit ensin vain yhden virkkeen.”

Petäjän mielestä erityisesti tunnealueen kohtaamisen tekniikoita on vaikea omaksua vain keskustellen. Niinpä yhdellä valmennuskerroista on mukana näyttelijä. Harjoituksessa luodaan eräänlainen laboratorio, jossa joku ryhmäläinen esittää itseään ja näyttelijä simuloi vastapuolta. Näin koko ryhmä voi saada uusia näkökulmia vastaaviin pulmatilanteisiin.

– Sain ehkä eniten välineitä ja käsitteitä vuorovaikutustilanteiden purkamiseen ja niiden ymmärtämiseen. Hankaliakin tilanteita on helpompi kohdata, kun ymmärtää, miten omat ja keskustelukumppanin tunteet syntyvät ja ilmenevät, kertoo yksi valmennukseen osallistunut.

Hänelle oli tärkeää myös se, että ryhmässä pääsi puhumaan työn ongelmakohdista kollegojen kesken luottamuksella ja rauhassa.

Tapaamisista saattaa siirtyä työyhteisöön uutta keskustelukulttuuria tai vaikkapa ajanhallinnan keinoja. Otavassa tänä keväänä lopettelevassa ryhmässä puhuttiin kerran henkilökohtaisen prime timen merkityksestä oman työn johtamisessa. Sattumalta ryhmään kuului useita ihmisiä samalta osastolta, ja teema innosti heidät siirtämään sisäiset palaverinsa aamusta alkuiltapäivään – aamupäivä kun on monille tehokkainta työaikaa. ●

Kirjoittaja työskentelee Otavassa tietokirjojen kustannustoimittajana.

”Emme aina tiedä, kuinka paljon jo osaammekaan!”

Ei tullut lakimiestä, tuli sarjakuvaneuvos

Sarjakuvatoimittaminen on toimituksellisen käsityön viimeinen linnake. Sarjakuvaneuvos Juhani Tolvasen ura Ilta-Sanomien sarjakuva- ja tehtäväsivujen toimittajana täyttää ensi vuonna 40 vuotta.

TEKSTI SALLA NAZARENKO KUVAT ARI HEINONEN

Ilta-Sanomien toimittaja Juhani Tolvanen on havainnut, että sarjakuvat ja ristikot ovat perisuomalaisia asioita.

Vuosien aikana **Tolvanen** on saanut nähdä suomalaisen sarjakuvan nousun suhteellisen pienen piirin harrastuksesta koko kansaan vetoavaksi taidemuodoksi. Parhaat suomalaiset sarjakuvat ilmestyvät kymmenissä lehdissä ja niitä käännetään monille kielille.

Miten ihmeessä oikeustieteen opiskelija päätyi jättämään opinnot kesken ja jättäytymään sarjakuvatoimittajaksi? Tolvanen ei edes ollut mikään sarjakuvafriikki, vaan kuvat olivat yksi harrastus muiden joukossa.

– Kaikki alkoi 1970-luvulla Teiniliitosta, Tolvanen muistelee.

– Olin tulossa Helsinkiin opiskelemaan oikeustiedettä, kun Sarjakuvaseura etsi sihteeriä. Ajattelin, että sellainen vapaaehtoistyö sopisi minulle. Paikka oli kuitenkin jo täytetty, mutta sen sijaan *Sarjainfo*-lehdessä oli toimittajan paikka vapaana.

Sarjainfon päätoimittajaksi Tolvanen tuli 1976. Tätä seurasi muun muassa Sarjakuvaseuran huutokauppa-asiamiehen tehtävä ja erilaisia muita sarjakuvaan liittyviä töitä. Lopulta *Ilta-Sanomien Jyrki Jahnukainen* pyysi Tolvanesta kesäksi tekemään *Ilta-Sanomien* sarjakuvasisivuja. Sarjakuvatoimittajan tehtävässä hän aloitti 15.8.1979.

– Silloin olin toimituksen nuorin, nyt olen vanhin, Tolvanen toteaa.

Oikeustieteen kandidaatin Tilaajan oikeus valokuvaan/muotokuvaan -tutkielma jäi kesken, haave tutkinnoista elää edelleen.

– Viimeistään eläkkeellä minä vien sen loppuun, Tolvanen hymyilee velmusti.

DIGI EI OLE VIENYT KÄSITYÖTÄ
Digitalisaatio on muuttanut myös Tolvasen työn täydellisesti, mutta käsityö elää sarjakuvatoimittamisessa. *Ilta-Sanomien* on viimeinen

lehti, jossa sarjakuvat edelleen tekstataan käsin.

– Uskon, että näin jatkuu niin kauan kuin sarjakuvat myös piirretään käsin.

Tolvasen työ sarjakuvien parissa on sarjojen valitsemista sekä pitkälti myös kääntämistä. Käännettyään tekstit hän lähettää ne tekstaaajalle, joka tekstaa ne valmiiseen sarjakuvaan ja lähettää sen skannattuna lehteen.

– Ennen annoin käännöksen tekstaaajalle, joka leikkasi puhekuplan ja tekstasi ne siihen.

Aikaisemmin työ oli myös hitaampaa. Joskus sarjakuvat tulivat reprostaa niin tuhruisina, että sarjakuvatoimittaja joutui rapsuttamaan käsin liian paksut tai muut epäsiistit kohdat pois.

– Tämä on ytimeltään käsityötä, jota teknologia on vain nopeuttanut.

Tolvasen takana ovat myös useimmat uudet sarjat. Hän on se mies, joka esittelee mahdolliset sarjakuvasisivujen muutokset päätoimittajalle.

Tolvanen on nähnyt monta päätoimittajan vaihdosta. Lähes jokainen on arvostanut hänen työtään, mutta kaikkein innostunein Tolvasen mukaan oli **Vesa-Pekka Koljonen**.

– Koljosella oli oma kiinnostus sarjakuvaan. Hän kysyi heti aloitessaan, että löytyisiköhän Suomesta niin paljon sarjakuvia, että tekisimme niistä liitteen. Ja kun *Hesari* luopui Rip Kirbystä, hän halusi sen *Ilta-Sanomiiin*.

Myös nykyisellä päätoimittaja **Ulla Appelsinilla** on sarjakuvaisilmää.

– Viime kesänä painoimme koko sivun värillisiä uusintoja vanhoista *Mandrakeista*. Ne olivat erittäin suosittuja. Idea oli täysin Appelsinin oma, samoin kuin Mustanaamion paluu *Ilta-Sanomiiin*. Tunnen ihmisiä, jotka ostavat lehteä pelkästään Mustanaamion vuoksi. ▶

TV-jutut ja horoskoopit uskollisuusbisneksenä

SARJAKUVIEN ja ristikoiden lisäksi oma lukijasuhteensa on TV-ohjelmilla.

Ilta-Sanomien TV-toimituksessa on kuusi kokopäiväistä työntekijää sekä avustajat.

Toimituksen esimiehen **Marja-Liisa Majasaaren** mukaan lukijat ovat tarkkoja ja antavat herkästi niin kiitosta kuin kritiikkiä ohjelmista.

Ilta-Sanomien arvio kaikki elokuvat itse ja seuraa pieteetillä myös suoratoistopalvelujen sarjoja.

Horoskoopit ovat myös osa iltapäivälehden uskollisuusbisnestä. Lukijat antavat herkästi palautetta, jos vaikkapa sama horoskooppi lipsahtaa lehteen kahdesti.

KUUKAUDEN KOTIMAISESTA

TULI LEGENDA

Ehdottomasti merkittävin oivallus sekä *Ilta-Sanomille* että suomalaisen sarjakuvan kehitykselle on kuitenkin Kuukauden kotimainen. Tolvanen lanseerasi sen vuonna 1986 nähtyään *Dagens Nyheterissä* vastaavan vierailijasarjan.

– Ehdotin sitä Koljoselle. Ajattelin, että löydän 18–19 uutta tyyppiä, jotka voisivat piirtää meille sarjakuvaa.

– Nyt on meneillään piirtäjä numero 391. En tajunnut, että Suomi on täynnä pappeja, lääkäreitä, putkimiehiä ja kaikenlaisia ihmisiä, jotka piirtävät pöytälaatikkoon. Ihmisiä vain alkoi ilmestyä. Saatoin vain ihmetellä järjettömän hienoja sarjiksia, joita Ludviginkadun vahtimestarille jätettiin.

Kuukauden kotimaisissa ovat debytoineet muun muassa Kiroileva siili, Fingerpori (alkuperäisellä nimellä Karl Barks-Stadt) ja Väinämöisen paluu. Tolvanen on bongailut sinne myös tunnettuja kuvittajia ja piirtäjiä vain kokeilemaan sarjakuvaa: sivuilla on nähty kuvittajia **Hannu Lukkarisesta** ja **Kristiina Louheen**.

Jokaiselle maksetaan 53 euroa per strippi. Demokraattinen hintapolitiikka takaa, että Kuukauden kotimaista kohdellaan aina samoin, oli piirtäjä sitten **Mauri Kunnas** tai peräkylän ite-taiteilija.

Tolvasen mielestä Kuukauden kotimainen osoittaa, miten läpeensä suomalaiseen sieluun sopiva taidemuoto sarjakuva on.

– Ruotsissa *Dagens Nyheterin* vastaava kokeilu päättyi 32 vuotta sitten. Täällä ei loppua näy. Olen jopa nolona siitä, etten alun perin tajunnut, millainen sarjakuva-kansa tämä on.

KUVARISTIKKO ON

SUOMALAISTEN JUTTU

Vuosien mittaan Tolvasen tehtäväkenttä on kasvanut erilaisilla

”Tämä on ytimeltään käsityötä, jota teknologia on vain nopeuttanut.”

ristikko- ja tehtäväsivuilla. Tolvasen mukaan juuri sarjakuva ja ristikko ovat paperisen myyntilehden valtteja. Ristikko on digitaalisessa muodossa kömpelö täytettävä.

– Niin kauan kuin on paperilehtiä, on ristikoita, Tolvanen arvelee.

Ristikoiden suosio on sarjakuvan ohella toinen perisuomalainen asia. Suomessa myydään yhä kymmeniä ristikkolehtiä. Esimerkiksi kuvaristikko on asia, joka on suosiossa lähes yksinomaan Suomessa.

Myös kaikenlaista muuta on kehitelty. 1990-luvulla lanseerattiin tiistain *Ilta-Sanomien* liitteeksi *Peli-lehti* nostamaan ylivoimaisesti huonimman myyntipäivän levikkiä.

– Siellä oli erilaisia juttuja, ristikoita ja monenlaisia tehtäviä. Se nosti nopeasti tiistain lehden levikin muun viikon tasalle.

Nyt erillisiä liitteitä ei ole, vaan ristikot ja tehtäväsivut sijoittuvat eri viikonpäiville. Muoti vaihtelee:

jossakin vaiheessa sudokujen arveltiin syrjäyttävän ristikot, mutta se muoti jäi lyhyeksi. Nyt suhteellisen uutena lehdestä löytyy pokerristikko. Se on uudenlainen ristikko, joka lanseerattiin samaan aikaan muutamassa eurooppalaisessa laatulehdessä.

Ristikoissa näkyy Tolvasen mukaan toimittajan ammatin palveluluonne.

– Joskus tapahtui käsittämätön virhe: taittaja oli laittanut lehteen kaksi kertaa viikon välein saman ristikon. Siinä puhelin soi, Tolvanen muistelee hymyillen.

YKSINÄISTÄ JA VAPAATA

Vaikka teknologia on vaikuttanut sarjakuviin ja ristikoihin vähemmän kuin muuhun toimitustyöhön, myös näiden tehtävien katoamisesta puhutaan ajoittain.

– Mutta aina kun kuulee sarjakuvan olevan kuoleva ilmaisu-

muoto, jokin asia nostaa sen pinnalle uudestaan.

Vaikka Tolvasen työ on näkyvätöntä, sitä arvostetaan toimituksessa. Sarjakuva kiinnostaa.

– Minä olen sellainen vakakaluston osa. Olen virkaiältäni vanhempi kuin useimmat kollegat fyysiseltä iältään.

Tolvasen työ on vapaata ja yksinäistä, työyhteisöön hän vetoaa vain etsiessään jotain tiettyä ilmaisua. Kuten Tolvanen itse sanoo, sarjakuvat vain ”ilmestyvät lehteen”. Moni kollega ei ehkä edes ajattele, mistä ja miten.

Tolvanen vaikuttaa tyytyväiseltä uravalintaansa, niin sattumaa kuin se olikin. Hän on saanut olla todistamassa suomalaisen sarjakuvan nousua vakavasti otettavaksi, kansainvälisestikin arvostetuksi ilmaisumuodoksi.

– Kun aloitin, suomalaisen sarjakuvan käyttöä joutui perustelemaan. Nyt kolme suurinta sanomalehtisarjakuvaa, B. Virtanen, Viivi ja Wagner sekä Fingerpori, ovat suomalaisia. Lisäksi naiset ovat tulleet sarjakuvantekijöiksi. Kuukauden kotimaisten piirtäjistä jo vähintään puolet on naisia. Se on hienoa.

Helsingin Sanomien sarjakuvatoimittajan jäätyä eläkkeelle Hesari ulkoisti sarjakuvien tuottamisen. Mitä Tolvanen luulee omalle postilleen käyvän?

– *Hesarissa* sarjakuvien ja tehtäväsivujen määrä on pienempi kuin meillä. Tässä tehtävässä on paljon työtä ja yksityiskohtia pila-piirtäjien headhuntauksesta lähtien. Ei tätä oikein pysty ulkoistamaan, Tolvanen pohtii.

1990-luvulta saakka Tolvanen on myös kantanut sarjakuvaneuvoksen titteliä. Sarjakuvaseuran valitsema arvonimi kuulostaa hienolta, ja Tolvanen myös käyttää sitä.

Ainakin siihen saakka, kunnes oikeustieteen opinnot tulevat valmiiksi. ●

Vilma Ikolalla on kuukauden
kestävä kesäpesti Helsingin
Sanomien lifestyle-osastolla.

Ensimmäistä työtä hakiessa kannattaa aloittaa riittävän pienestä

Kannattaako ansioluettelossa kertoa harrastuksista? Onko räväkkä ote eduksi? Selvitimme vinkit, joilla erottua kesätoimittajarekryssä.

TEKSTI JA KUVAT EMMA VIITANEN

Kevään tulon tunnistaa ainakin kolmesta asiasta: lämpenevistä ilmoista, räystäiden tippumisesta ja ”valitettavasti valintamme ei tällä kertaa osunut sinuun” -sähköposteista.

Kesätoimittajien töistä käydään kovaa kamppailua, jossa Tampereen ja Jyväskylän yliopistot tuntuvat dominoivan. Helsinkiläisopiskelijasta kesätyön saaminen voi tuntua haastavalta. Varsinkin, jos kyseessä on ensimmäinen työpaikka, jonka vieläpä haluaisi pääkaupunkiseudulta.

Kevät on tullut myös Sanomataloon, jossa valo tulvii sisään suurista ikkunoista. *Helsingin Sanomien* hallintopäällikkö **Jaakko Lähteenmaa** istahtaa neuvotteluhuoneen tuolille ja näyttää tietokoneeltaan viimeisintä rekrytointi-ilmoitusta.

– Huomaatko, eihän meillä ole mitään muita opintoja koskevia vaatimuksia kuin korkeakoulutausta. Odotamme tänne moni-

mediataitoisia tyyppejä, jotka osaavat ajatella journalismin tekemistä verkko edellä.

Lähteenmaa on ollut paljon tekemisissä kesätoimittajahakujen kanssa. Hakemuksia tuli *Helsingin Sanomiin* tänä vuonna noin 700 kappaletta. Niistä puolet päätyi hänen pöydälleen. Kun sama toistuu vuosittain, hakemuksia tulee nähtyä muutamia.

Kun kysyn Lähteenmaalta yliopistotasoisten journalistikoulujen ylivallassa, hän toteaa, ettei kuvitelmani pidä paikkaansa – ainakaan hänen kohdallaan. Rekrytoidessaan hän painottaa työkokemusta. Yleensä hakija on ehtinyt olla muutaman kesän paikallislehdistä, joista hän on siirtynyt hie-man isompaan mediataloon.

– Opinnonhan ovat aina yleisivistäviä, hän muistuttaa.

Lähteenmaan oma tausta on samankaltainen. Toimittajan työn hän aloitti jo kouluikäisenä kirjoittamalla alueuutisia kaupungin-

osalehtiin. Ylioppilasvuosina hän alkoi kirjoittaa Helsingissä henkilöhaastatteluja sellaisista ihmisistä, joiden arveli kiinnostavan maakunnissa. Ensimmäisiä työpaikkojaan hän haki nimenomaan freelancerina tekemillään teksteillä.

– Itselleni oli kuitenkin selvää, että alussa on turha ryhtyä hakemaan Helsingistä töitä. Hakukierros, jonka tein, taisi keskittyä Hämeenlinnasta pohjoiseen.

Lähteenmaa oli hakenut *Keski-suomalaiseen*, jossa ei sillä hetkellä ollut paikkoja vapaana. Hänelle tarjottiin kuitenkin töitä paikallislehdestä. Lähteenmaa otti paikan vastaan ja viihtyi Keski-Suomessa vuoden päivät.

– Olen miettinyt rekrytoinnissa sitä, että paikallislehdistä pääsee tekemään ihan kaikkea. Urheilujuttuja, kolumneja ja uutisia siitä, että jossain palaa navetta. Pienissä kaupungeissa voi olla tosi hiljaista jolloin joutuu tosissaan miettimään, mistä kirjoittaa. Ei ole välttämättä ▶

uutispäällikköä sanomassa, että tee tästä aiheesta tämän mittainen juttu, Lähteenmaa sanoo.

– Minäkin olin kesällä toimituksessa yksin, jolloin tein käytännössä koko lehden taitosta alkaen. Tällaista kokemusta arvostan nykyään.

Kokemus vaikuttaa, mutta monelta hakijalta sitä myös löytyy. Samankaltaisia hakemuksia tulee siis useita. Miten erottua satojen hakemusten joukosta?

– Juttelin yksi päivä pääkirjoitustoimituksen esimiehen **Matti Kalliokosken** kanssa. Hän oli aiemmin *Ilkan* päätoimittaja ja muisteli, että jonain vuonna oli todella paljon samanlaisia hakemuksia. Eräällä hakijalla oli kuitenkin kokemusta kahdesta todella erilaisesta asiasta, joista toinen oli se, että hän oli ajanut rekkaa. Matti oli miettinyt, että onpa tehnyt erilaisia asioita ja otti hakijan haastatteluun. Hitti, mikäköhän se toinen asia oli!

UUTISTYÖ VAATII ERILAISIA IHMISIÄ

Lähteenmaa pitää arvokkaana sitä, että ihmiset ovat tehneet muutakin kuin journalismia.

– Tarvitsemme erilaisia näkemymiä ja lähestymiskulmia uutisiin, joten on tärkeää, että meillä on töissä myös erilaisia ihmisiä. Tällainen voi olla esimerkiksi typpi, jolla on journalismin lisäksi kokemusta erityislasten hoitamisesta. Kun hakemuksessa jokin pistää silmään, kolmesta samankaltaisesta hakijasta tällainen henkilö pyydetään haastatteluun.

Näkemys tuntuu virkistävältä. Usein uravalmennuksissa kehoitetaan merkitsemään hakemukseen vain työn kannalta merkittävä kokemus. Jos sellaista ei ole, työnhaaku voi olla todella vaikeaa. Jostakin on kuitenkin aloitettava.

Lähteenmaan mukaan hakemuksessa kannattaa ehdottomasti mainita muitakin asioita. Ne kertovat

ihmisestä. Yksi rekrytointi on jäänyt hänen mieleensä.

– Ollessani Nelosen uutisissa esimiehenä otin teologin töihin. Hän ei tänäkään päivänä ole opiskelemallaan alalla, vaan yhä mediasa ja aivan tolkuttoman hyvä tekemään henkilöhaastatteluja.

Onko erottuminen yhtä kuin persoonallinen ote työhakemuksessa? Voiko näyttää sanataituruutensa vai pysyäkö uutistyyliä tyypillisesti asiallisena? Lähteenmaan mielestä asia jakaa mielipiteitä ja koulukuntaeroja löytyy jopa talon sisältä.

– Jos kävisin tiedustelemassa mielipidettä esimerkiksi eri toimituspäälliköiltä, vastaukset voisivat olla erilaisia.

Lisäksi jo siinä on eroa, päätyvätkö hakijan paperit toimituspäällikkö **Kimmo Pietisen** vai Lähteenmaan pöydälle. Valinnat ovat subjektiivisia, eikä sille

”Se hakija oli ollut koripallovalmentaja, jolla oli vaarallisten aineiden kuljettajan ajolupa!”

Rosa Lehtokari ahertaa kevään ja syksyn Ylen Abi-treenien toimituksessa.

Hallintopäällikkö Jaakko Lähteenmaa selaa vuosittain satoja kesätyöhakemuksia Helsingin Sanomissa.

voi mitään. Toisaalta se voi olla hyväkin asia: moniarvoisuus säilyy paremmin, kun rekrytoijat eivät ole samanlaisia. Se luo toivoa myös työnhakijalle – kesätyöpaikkaa vaille jääminen ei välttämättä tarkoita sitä, että olisi hakijana huono.

Ensimmäistä työpaikkaansa tavoittelevalle opiskelijalle Lähteenmaa vinkkaa, että kannattaa aloittaa riittävän pienestä. Esimerkiksi maakuntalehdissä opittua arvostetaan myös suurissa mediataloissa. Mikäli journalistista kokemusta ei vielä ole, kannattaa tuoda omaa persoonaansa esiin aiempien töiden kautta.

Haastattelun päätteeksi Lähteenmaa kipaisee vielä Kallioskosken työpöydän luokse selvittämään, mikä sen rekkakuskihakijan toinen erityistaito olikaan ollut. Pian hän palaa ja huikkaa:

– Se hakija oli ollut koripallo-

valmentaja, jolla oli vaarallisten aineiden kuljettajan ajolupa! Aika hauskaa.

Onhan se. Ja ehdottomasti erottuvaa.

TAITOJA KERTYY MUUALTAKIN KUIN TÖISTÄ

Suuntaan Sanomatalolta takaisin kampukselle, jossa tapaan muutaman työnhauussa onnistuneen.

Vilma Ikola ja **Rosa Lehtokari** ovat sellaisia: Lehtokari viettää kevään ja syksyn Ylen Abitreenien toimituksessa, Ikola puolestaan kesällä kuukauden *Helsingin Sanomien* lifestyle-osastolla. Kummallakaan ei ollut hakiessa vankkaa journalistista taustaa.

– Kerroin työkokemuksestani ja ainejärjestölehtitoiminnastani. Hakemus oli hyvin näköiseni. He ehkä tietävät nyt, mitä saavat. Kirjoitin esimerkiksi, että voin aloittaa työt vaikka heti ja lopettaa eläköityessäni, Ikola kertoo.

– Persoonallinen ote saattoi olla myös riski. Ajattelin, että he joko pitävät minusta tai laittavat suoraan jollekin mustalle listalle.

Ikolalla on aikaisempaa kokemusta viestinnästä, myynnistä ja freelance-töistä. Myös Lehtokarilla oli kokemusta sisällöntuotannosta Tekniikan Akatemiassa ja kesätöistä Ylellä. Näyttöjä osaamisesta löytyi.

– Olin ollut aina monessa mukana jo koulumaailmassa. Taitoja on hakiessa kertynyt monesta paikasta, ei pelkästään työelämästä, Lehtokari kertoo.

Lehtokari päätyi Abitreeneihin lukioikäisenä ja uskoo, että Ylellä arvostettiin, että hän kuului kohderyhmään. Hän muistuttaa, että elämäntilanteesta voi löytyä jotain, josta ammentaa hakemukseen. Ehkäpä työhaastattelussa voisikin kertoa enemmän siitä, miten hyödyntäisi esimerkiksi sosiaalista mediaa töissä kuin siitä, että pitää lehden lukemisesta. Opiskelijan valttikorttina voi olla myös se, että hän ymmärtää hyvin ikätovereitaan ja tietää, mikä heitä kiinnostaa.

– Pitää arvostaa osaamistaan, eikä antaa ihmisten tarttua liikaa ikään. Että ”voi, oletpas sinä nuori ja silti osaat”, Lehtokari sanoo. ●

Opiskelijoiden vinkit työnhakuun:

- 1. Uskalla hakea.**
Usko ja luota itseesi!
- 2. Nosta esiin konkreettisia tekemiäsi asioita, esimerkiksi jutut ainejärjestölehdissä, tubettaminen tai blogitekstit.**
- 3. Ole oma itsesi.**
- 4. Mieti, voisitko ammentaa työhösi jotain elämäntilanteestasi.**

Lööpin suuri kesä- horoskooppi

Onko vuoden kolmas kvartaali täynnä skuppeja ja sote-uutisointia, vai jääkö suvi 2018 historiaan rakkauden kesänä? Horoskooppimme kertoo kaiken!

HOROSKOOPIN LAATIVAT
LÖÖPIN KESÄASTROLOGIT

Kauris
22.12 – 19.1.

Kiitä arkuuttasi! Kun et ole suuna päänä, haastateltavat antautuvat hätäpäissään kertomaan mehevimmät salaisuutensa. Jos olet kuvaaja tai visuaalisti, setelinkuvat viuhuvat silmissäsi. Itsestäsi riippuu, mihin suuntaan. Laita Tinder tauolle ja lähde rannalle.

Vesimies
20.1. – 19.2.

Asenteesi ideapalavereissa on pantu merkille. Itsestäsi riippuu, kannattaako jatkaa samaan malliin. Sinulla on salainen ihailija kollegoiden keskuudessa, joten muista hymyillä! Muutenkin voit miettiä, annatko tarpeettoman jäätävän vaikutelman. Kesäpäivänseisauksen tienoilla kannattaa sijoittaa ja tehdä hankintoja.

Kalat
20.2. – 20.3.

Panosta ammatilliseen kehittymiseen, sillä romantiikkarintamalla tilanne pysyy stabiilina. V-mainen haastateltava tai jutunaihe voi olla merkki planeetoilta. Olet ehkä valmis siirtymään seuraavalle mielenrauhan tasolle. Helmikuun puolella syntyneet kalat ovat alttiina huijauksille – varo feikkiutisia!

Oinas
20.3. – 19.4.

Itsepäisyydelläsi tehdään tänä kesänä skuppeja. Tulossa voi olla myös Vuoden valokuvaaja -titteli. Sijoi la lomarahat joka vuosi tuotavasti. Äläkä tuhlaa niitä matkoihin, jotka voit tehdä Jokesin tai Kuvajournalistien apurahalla. Ota yhteyttä Jousimieheen, niin kesäsi saattavat kuumeta iäksi.

Härkä
20.4. – 20.5.

Pänköpäinen jakso on nyt ohi ja Härrästä löytyy uutta joustavuutta, varsinkin työaikojen suhteen. Kustannustoimittaja löytää best sellerin, toimituksen sihteeri saa palkintoloman ja nettiharjoittelija vakituisen työpaikan. Eläkkeestä haaveileva Härkä rakastuu uudelleen kesätoimittaja-aikaiseen kollegaansa.

Kaksonen
21.5. – 20.6.

Alkukesästä kevään maaninen jutuntekotahtisi jatkuu, lässähtääkseen heinäkuussa apatiaksi. Huonompi juttu, jos olet kesätoimittaja. Uutta parisuhdetta ei kannattaisi aloittaa. Aloitat silti, vain pettyäksesi taas tai päätyäksesi naimisiin. Tiedä sitten, kumpi on kannaltasi pahempi.

Rapu
21.6. – 22.7.

Ravun sakset kolahtelevat työpaikalla tavallista useammin. Hengitä ja pohdi, mistä äkkipikaisuus saattaa johtua. Opiskelija haaveili kesätöistä Hesarissa, mutta päätyi kotipitäjänsä paikallislehteen. Pidä mieli avoinna ja kuuntele, kun pomo istuu viereen muistelemaan omia kesätoimittaja-aikojaan.

Leijona
23.7. – 22.8.

Toimituksessa on kiirettä, mutta hyväntuolisena tähtikartan ninkaallisena pidät tunnelman letkeänä. Jatka samaan malliin! Positiivinen asenteesi on tehnyt vaikutuksen pomosi lisäksi myös karismaattiseen kulttuuritoimittajaan, jota olet silmäillyt jo tovin. Malta – hän lähestyy sinua ajallaan.

Neitsyt
23.8. – 22.9.

Kielipoliisipiirteesi nousevat esiin kiusallisessa määrin. Armahda nuorempaa kollegaa, ehkä et itsekkään ole aina oikeassa. Muista vitamiinit ja venyttely. Älä stressaa kevätsiivouksesta, unohda KonMari ja fengshui ja näe luovuus epäjärjestyksessä. Tämä koskee myös rakkauselämää.

Vaaka
23.9. – 23.10.

Tasapaino on Vaa'alle tärkeää: raskaan työpäivän jälkeen ”yhdet” ovat paikallaan. Tai useammat. Freelancer on ollut viime aikoina tavallistakin toimeliaampi. Muista kuitenkin myös levätä, esimerkiksi vaihtamalla työpöytä toisinaan mökkilaituriin. Heinäkuun lopulla kannattaa pitää silmät ja korvat auki.

Skorpioni
24.10. – 22.11.

Mars vaikuttaa elämääsi tänäkin kesänä niin, että toimittajakollegat vaikuttavat sinua tyhmemmitä. Jännä juttu, sama tunne vaivasi syksyllä, talvella ja keväällä. Keskeyt juttujen kirjoittamiseen ja kuvaamiseen, pysy poissa somesta, tätä toivovat ihan kaikki. Rakkauselämä stabiiliin olematonta, koska toimituksesta tai ulkomaailmasta kukaan ei kelpaa.

Jousimies
23.11. – 21.12.

Toimituksessa on stressiä, lähinnä siksi että olet jättänyt kaikki kesäksi luvutut jutut viime tippaan. Koska olet Jupiterin lellikki, huti loit kaiken valmiiksi viisi minuuttia ennen lehden painoon menoa. Jos olet syntynyt torstai-iltapäivänä, saat päätoimittajalta kiitosta. Rakkauselämä kiihkeää kuten aina. Muista kondomi!

Jääkiekkomies lätkähistorian laineilla

Hannu Kauhalan kirja Kiekkoilua yli Atlantin kertoo jääkiekon historian kautta lajin globaalista luonteesta, unohtamatta teknologian kehitystä ja historiallisten tapahtumien vaikutuksia.

MISTÄ KIRJASI KERTOO?

Kirjani kertoo jääkiekkoilun historian kahdesta näkökulmasta. Laji syntyi Kanadassa, ja Pohjois-Amerikassa se kehittyi hyvin nopeasti suosituksi yleisölajiksi. Meren toisella puolella Euroopassa kehitys oli paljon hitaampaa. Teknologian, erityisesti lentoliikenteen kehitys kuitenkin globalisoi ja ammattilaisti lajin. Olen ihmetellyt sitä, miksei urheilukirjoja sidota yhteiskuntaan. Esimerkiksi kirja, jossa käsitellään NHL:n laajentumista itärannikolta länsirannikolle, ei kerro mitään siitä, miten teknologia sen mahdollisti. New Yorkista Los Angelesiin on mahdottoman pitkä matka junalla. Lentäen se on mahdollista taittaa. Entä miten sosialismin romahdus muutti jääkiekkoa? Vastaus kuuluu: valtavan paljon.

MIKÄ ON SUHTEESI AIHEPIIRIIN?

Olen seurannut jääkiekkoilua sekä ennen toimittajaksi ryhtymistäni että kaikki toimittajavuoteni. Toinen harrastukseni on historia, mikä juontaa juurensa yliopistosta. Kesken jääneet historian opinnot antoivat minulle historiankirjoitukseen sopivan ajattelutavan. Olen kiertänyt paitsi jääkiekon arvokisoja, myös kirjakauppoja, ja olen hankkinut valtavan määrän kirjallisuutta aiheesta. Tarkoitukseni ei sinänsä ollut alkaa kirjoittaa kirjoja. Siinä vain on käynyt niin, sillä eläkkeelle jäätyäni minulla on ollut aikaa.

MARKKO TAINA

Hannu Kauhala, 68

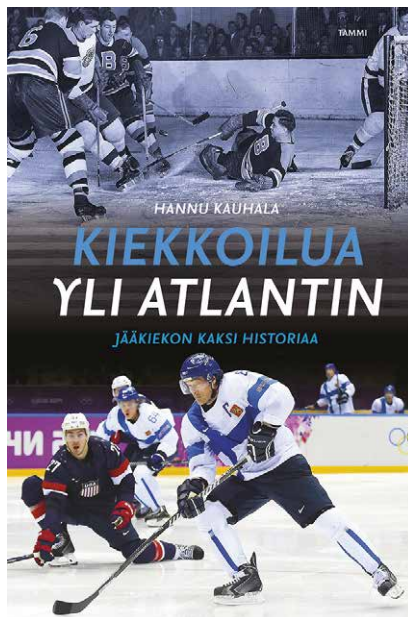
- Hum. kand. Helsingin yliopistosta, pääaine historia
- Aloitti toimittajan uransa 1970-luvun lopulla STT:ssä, hakeutui urheilutoimittajaksi ajateltuaan, että se on helpoin tapa päästä journalistiksi
- Siirtyi Iltalehden ja Uuden Suomen kautta Kiekkolehden päätoimittajaksi vuonna 1985
- Lehti lakkautettiin 2010, eläkkeelle 2013
- Asuu Munkkivuoressa, vaimo ja kaksi kotoa muuttanutta aikuista lasta
- Harrastaa mökkeilyä, historiaa ja kuntoliikuntaa sekä seuraa Helsingin IFK:ta Kiekkooarena-sivustolle

MITEN KIRJA SYNTYI?

Olen tehnyt aikaisemmin Tammelle Pentti Matikaisen elämäkerran. Ehdotin heille kirjaa NHL:n historiasta, jolloin kustannustoyrittaja Markku Aalto ehdotti tehtäväksi koko lajin historian, huomioiden myös eurooppalaisen kiekon. Se oli hyvä idea. Elementit olivat olemassa, tulkintojen tekeminen oli uutta. Kirjan on tarkoitus olla akateemisen tutkimuksen ja perinteisen urheilukirjoittamisen välimuoto, jota voi lukea sekä lajiin perehtymätön että alan harrastaja.

MIKÄ ON KIRJASI VIESTI MAAILMALLE?

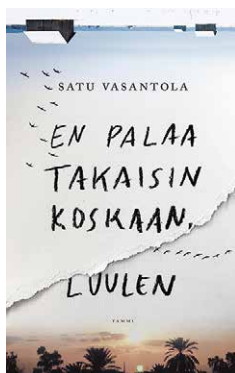
Globalisaatio toteutuu urheilussa pelaajien ja ajatusten liikkeenä. Pääomien liike ei ole urheilussa toteutunut, eikä kansallisvaltioiden välinen kilpailullisuus poistunut. Yhteiskuntien kehitys on kuitenkin tehnyt myös jääkiekosta aidosti globaalilajin, mikä on ehdottomasti hyvä asia. ●

Kauhala Hannu:
Kiekkoilua yli Atlantin.
Jääkiekon kaksi historiaa.
300 s. Tammi 2018.

Lue myös muita HSJ:n jäsenten kirjoittamia kirjoja!

HSJ:N JÄSENTEN kirjoittamat kirjat kiinnostavat Lööppiä. Ilmianna joko itsesi tai kollegasi, joka on kirjoittamassa tai juuri kirjoittanut kirjan. Lähetä vinkki Lööpin toimitukseen Kaija Plitille, kaija.plit@hsj.fi

Satu Vasantola: En palaa takaisin koskaan, luulen.
379 s. Tammi, 2018.

Oksanen Kimmo:
Ohikuljetut.
480 s, WSOY, 2018.

Yhdistyksestä koti kaikille

Marjaana Varmavuori valittiin maaliskuussa HSJ:n uudeksi puheenjohtajaksi. Hän on kokenut järjestötoimija ja superorganisoija, joka haluaa parantaa maailmaa.

TEKSTI EMMA VIITANEN

KUVA ARI HEINONEN

Moi Marjaana, ja onnittelut puheenjohtajan pestistä! Miten hommat ovat pyörähtäneet käyntiin?

Kuin tykin suusta! Olin ehtinyt olla varapuheenjohtajana sen verran kauan, että osasin hahmottaa, mitä pesti pitää sisällään. Meillä on meneillään selkeitä hankkeita, esimerkiksi verkkosivu-uudistus, joista olin vastuussa aiemminkin. Olen myös ehtinyt jo tarttua uusiin asioihin.

Mikä sai sinut lähtemään mukaan ay-toimintaan?

Kaipasin laajempaa ammatillista yhteisöä johon kuulua. Minulla oli myös jonkin verran kriisitietoutta. Seurasin, mitä alalla tapahtuu: oli paljon yt-neuvotteluja ja toimituksissa kova kiire. Halusin nähdä, mitä liitossa tehdään asian tiimoilta.

Miten HSJ voi auttaa jäseniä ammatillisissa ongelmissa?

Edunvalvonta on liiton tehtävä. HSJ:n on vietävä jäsentensä viestiä liittoon. Yhdistyksenä autamme jäseniämme tarjoamalla

mahdollisimman monipuolista koulutusta, joka hyödyttää eri tavoin työssä. Erilaiset tapahtumat antavat mahdollisuuksia verkostoitumiseen, ja tarjolla on myös virkistystä ja vertaistukea.

Urat ovat nykyään moninaisia ja journalisteja siirtyy usein esimerkiksi viestinnän tehtäviin. Voiko HSJ olla myös viestinnän ammattilaisen järjestö?

Voi ja pitääkin olla. Suhde on kaksisuuntainen: journalisteja siirtyy viestinnän puolelle ja takaisin. Näen asian niin, että HSJ:n tulee olla koti jäsenilleen riippumatta työstä tai työsuhteen muodosta. Yksi tavoite onkin kehittää toimintaamme niin, että tarjoamme koulutusta kaikille ammattiryhmille, joita kutsumme luoksemme.

Miten houkuttelet opiskelijajäsenet mukaan toimintaan?

Haluan, että myös nuoret journalistit ovat mukana kaikessa toiminnan suunnittelussa. Annetaan ääni ja vaikutusvaltaa. Yleisestikin haluan tuoda yhdistystä lähemmäs jäseniä ja varmistaa, että toiminta vastaa heidän tarpeitaan. Lupaan tehdä paljon töitä sen eteen! ●

Marjaana Varmavuori

- Ikä: 34 vuotta
- Koulutus: Valtiotieteiden kandidaatti, VTK
- Työ: Kaupunkitoimittaja Helsingin Sanomissa
- Perhe: Kaksi 8-vuotiaasta lasta
- Harrastukset: Liikunta, kulttuuri ja ajanvietto lasten kanssa.
- Parasta työssä: Uusiin asioihin, ilmiöihin ja ihmisiin tutustuminen sekä uuden oppiminen

HSJ:n apurahat hakuun syksyllä

HSJ JAKAA jäsenilleen apurahoja Jokes-rahastonsa kautta taas syksyllä. Apurahoja myönnetään omaa ammattialaa sivuvaan opintoihin ja kirjahankintoihin sekä yleissivistävään itsensä kehittämiseen.

Jaettava summa on 15 000 euroa. Viime vuonna suurin myönnetty apuraha oli 700 euroa, joten parhaat menestymisen mahdollisuudet on maltillisen kokoisilla mutta ennen kaikkea hyvin perustelluilla hakemuksilla. Hakuaika päättyy sunnuntaina 30.9.2018 klo 24. Haun alkamises-ta ilmoitetaan jäsenille sähköpostitse ja nettisivuillamme. ● JAANA VIRTANEN

Kutsu

Helsingin Seudun Journalistien ylimääräinen yleiskokous pidetään keskiviikkona 26.9.2018 kello 18 Sokos Hotelli Presidentissä, Eteläinen Rautatiekatu 4, Helsinki.

KOKOUKSESSA valitaan HSJ:n edustajat Journalistiliiton valtuustoon kaudelle 2018–2022 HSJ:n sääntöjen 24§ 1. mom. mukaisesti: ”Yhdistyksen kokous valitsee yhdistyksen edustajat Suomen Journalistiliiton valtuustoon yhdistyksen toimialalla toimivien osastojen yleisten kokousten tai yksittäisten jäsenten asetamista ehdokkaista. Ehdokkaat on asetettava viimeistään viikkoa ennen yhdistyksen kokousta.”

HSJ valitsee 22 valtuutettua, näille henkilökohtaiset varaedustajat, maksimissaan 44 yleisvaraedustajaa sekä opiskelijaedustajan.

Tarkempi kutsu ilmoittautumisohjeineen lähetetään jäsenille sähköpostitse kesän jälkeen ja julkaistaan nettisivuillamme www.hsj.fi. ● JAANA VIRTANEN

Helsingin Seudun Journalistit

HSJ uudistusten tiellä

PITKIN KEVÄTTÄ HSJ:ssä on tehty yhdistyksen imagon ja viestinnän uudistamiseen liittyviä valmisteluja. Näistä näkyvimpiä ovat yhdistyksen uuden logon valinta sekä verkkosivujen ja ilmoittautumisjärjestelmän uudistaminen.

Tässä se nyt on, yhdistyksemme uusi logo! Sen on suunnitellut *Martat*-lehden graafikko **Katja Kuittinen**, 46.

Viime vuoden lopussa julistettuun avoimeen HSJ:n logokilpailuun osallistui 13 henkilöä, jotka lähettivät 16 erilaista ehdotusta.

Monet logoehdotukset perustuivat kirjaimille, toisistaan erillisille elementeille.

Kuittisen voittajatyö erottui joukosta. ”Voitta-neessa logossa kirjaimet ovat samaa jatkumoa, jossa ne muodostavat dynaamisen joukon. Ne ovat aidosti yhteydessä toisiinsa, kuten toivoisimme jäsenistömmeikin olevan.” Muun muassa tällaisin perusteluin palkintoraatina toiminut HSJ:n hallitus kiitteli voittajaa.

Toisen palkinnon sai SmileMedia Oy:n senior Art Director **Tapani Taulu**. ● KAIJA PLIT

Tämä Tapani Taulun suunnittelema logo sijoittui kilpailussa toiseksi.

Verkkosivumme uudistuvat

HSJ:N VERKKOSIVU-UUDISTUS on edennyt jo tuotantovaiheeseen. Uudet sivut ovat hyppäys nykyistä visuaalisempaan maailmaan. Samalla sivuston toiminnallisuutta parannetaan.

Uusien sivujen odotetaan valmistuvan viimeistään kesäkuussa. Sivujen uudistuksen toteuttavat Nyman Design ja Design On Demand.

HSJ:stä valmisteluun on osallistunut **www-sivutyöryhmä**, jonka puheenjohtajana on **Marjaana Varmavuori** ja jäsenenä **Jarmo Hankivaara**, **Sarri Kukkonen** sekä toimistosta **Kaija Plit** ja **Jaana Virtanen**. ● KAIJA PLIT

Ilmoittautumisjärjestelmän uusiksi

HSJ:N KÄYTTÖSSÄ oleva ilmoittautumisjärjestelmä on yskinyt jo jonkin aikaa, kun innokas jäsenjoukko on ilmoittautunut yhtä aikaa tapahtumiin, ja joskus järjestelmä on kokonaan hyytynyt.

Mutta syksyllä kaikki on toisin, kun uudistettujen verkkosivujen kanssa otetaan käyttöön uusi, informatiivisempi, tehokkaampi ja käyttäjäystävällisempi ilmoittautumisjärjestelmä. Sen toimittaa Tapahtumakone, jonka järjestelmä on otettu käyttöön myös Journalistiliitossa. ● KAIJA PLIT

TÄMÄN OIVALSIN!

Tämän oivalsin! -sarjassa jäsenemme kertovat, mitä HSJ:n järjestämästä tapahtumasta jäi päällimmäisenä mieleen. Tällä kertaa vuorossa on päätoimittaja, emerita **Suvi Veramo**.

Vihertävä peukalo

Inhosin lapsena kasvi- ja kukkapenkkiä kitkemistä ja marjojen keruuta. Vannoin, ettei pihallani kuuna päivänä kukat kuki tai marjat kypsy. Vannomatta paras! HSJ:n puutarhaillassa hortonomi Kirsti Tuominen avasi oivasti puutarhanhoidon saloja.

1. Puutarhan voi hoitaa monella tavalla. Jokaisessa elää erilainen puutarhuri. Kasvit antavat anteeksi, sillä ehdotonta totuutta ei ole. Ei ole huonoa puutarhuriä, vaan huonoja olosuhteita.
2. Puutarhatyöt eivät saa stressata. Niiden pitää olla kivaa.
3. Jos omenapuu jää leikkaamatta, ei siitä koidu mitään pahaa. Puut ja pensaat leikataan, jotta sisäosat saavat valoa ja ilmaa. Jos ilma ei liiku, kosteus lisää sienitauteja.
4. Suomessa ei ole lakia, että pihalla on oltava nurmikko. Jos sellainen on, pihan kaltevuus pitää olla 1 cm/m, jottei vesi ja jää pilaa nurmea. Nurmi ei ole varjon kasvi: Anna sen sammaloitua tai istuta tilalle varjon kasveja. Sammal ei ole huonon puutarhan merkki. Rikkaruohot ilmentävät luonnon monimuotoisuutta.
5. Kanan kakkaa saa käyttää monivuotisille kasveille juhannukseen asti. Yksivuotisille ei lainkaan.
6. Puutarhassa ei tarvitse olla suorja rivejä!
7. Kun istutat puutarhaan jotakin, pidä mielessä kasvin tuleva koko.

KAUJA PLIT

Puutarhassa ei tarvitse olla suorja rivejä!

* . CX61 *

ILTA = FINGERI

